

KŘIŽOVATKA

duben 2018

12. ročník / 4. číslo

© Michal Holas

*Proč je tato noc jiná než všechny ostatní noci?
Často se naše lidství utápí ve tmě a padá pod tíhou zla.
Dnes ale do našeho temného a ztraceného života padá světlo.
Křtem v Kristu jsme byli přijati do jeho smrti.
Člověk umírá v hříchu - Pán ale žije.
A tak žijeme i my, skrze něj pro Boha navždy a věčně.*

(z liturgie Velikonoční vigilie)

Drazí bratři a sestry,

pozdrav a požehnání k svátkům Veliké noci Vzkříšení. „Aby jako Kristus vstal z mrtvých, tak i my kráčeli v novosti života.“ V ustavičné obnově z moci a síly Kristova vzkříšení je smysl pozemského života křesťanů. Protože dle slov Apoštola „křtem byli jsme pohřbeni“ s Kristem s bředy člověčenství, abychom povstali k novému životu, na němž již nelpí kletba porušená lidské přirozenosti. Hlavní příznak toho nového života jest, že tento život pochází počátkem a celým rozsahem přímo od Boha a pokračuje věčností blaženého vidění Boha. Zůstávající slabosti a nedokonalosti i nové pády do zla a hříchu během pozemské naší pouti nejsou již neodčinitelnými, a z každého pádu je možnost obrácení se, právě z té nadpřirozené moci Kristova vzkříšení. Naše obrácení se k Bohu nesmí býti ovšem jen slovy. To by bylo pouhé pokrytectví, jež vlastně více hanobí Boha, nežli klame lidi. Obrat srdcem, totiž vůlí s láskou, nutící nás k dobru a provázející skutky, to je důkaz skutečného obratu a jen v tom je také jistota přítomnosti božího zásahu a vedení. Sentimentální citové záchvaty, rozplizlá, nasládlá také zbožnost, doprovázená často náramnou samolibostí s pohrdáním k ostatním lidem a bez jakýchkoli dobrých činů, to vše nemá ceny pod světlem boží pravdy, a falešné pozlátka prohlédnou i obyčejní smrtelníci. Učitel církve, sv. Augustin, našel krásný výraz pro Kristovo vzkříšení: „Ve zmrtnýchvstání je celý Bůh“. Jako by se byla vzkříšením rozplynula lidská přirozenost Bohočlověka, všechny pozemské znaky, které doprovázely Ježíšovo pozemské putování jako by ustoupily zázrakem Božství, přemáhajícího smrt. Však i z Evangelia víme, že Apoštolové a nejbližší učedníci Páně nepoznali vzkříšeného Mistra a báli se ho jako přízraku, dokud je nepřesvědčil o své skutečné přítomnosti. To je nové potvrzení významu zmrtnýchvstání jako proměny k plnému božskému životu. V první epistoletě ke Korint'ánům vyjádřil Apoštol totéž pro poslední vzkříšení s odchylkou pro zavržené: „Hle, tajemství prozrazuji vám: Všichni vstaneme z mrtvých, avšak ne všichni budeme proměněni.“ Abychom po životní pozemské pouti dosáhli i té poslední proměny k božímu životu na věčnosti, je třeba kráčet tím způsobem, který diktuje právě horoucí láska k Bohu přede vším ostatním, jen tak budou i všecka naše povstání k dobru a obrácení se od zla plně upřímná a plně účinná. „Nikoli ze spravedlnosti zákona, nýbrž tou, jež je z víry v Krista Ježíše k poznání Jeho síly Jeho vzkříšení“, jak praví Apoštol. /Filipským/ A ještě jedno dotvrzení této věci: „Jestliže zároveň s Kristem vstali jste z mrtvých, chutnejte to, co je shůry, to, co je shůry hledejte.“ /Koloským/ V tom je též naše svědectví Kristu. Ježíš svěřil původně toto svědectví Apoštolům, platí však po všechny věky jako odkaz pro každého křesťana, který chce žít plně.

S pozdravem a požehnáním Váš bratr +Augustin, biskup

Drahé sestry, milí bratři, z farnosti naší či jiné, starokatolické či jinokatolické, křesťané, jinověrci či bezvěrci, i všichni náhodní čtenáři, kteří toto čtete nejspíše v dubnu, ale možná i později, vězte, že toto je aprílové Okénko.

Nastalo nám v březnu jaro astronomické a pomalu přichází jaro skutečné. Slunce občas vykukuje zpoza dešťových mraků, mrazy (načas) polevily, nosy i uši nám už rozmrzly a pylová sezóna teprve pozvolna začíná. Nejkratší den v roce už máme za sebou – letos to byla z moci úřední 23hodinová

Květná neděle, kdy jsme si z rotundy odnesli rozvité kočičky. Můžeme pozorovat, že noci se zkracují (aspoň na naší půlce Země), a záhy užíme i kratší kalhoty či sukně, naopak se prodlužují dny, delší jsou i procesí turistů, zaplavující ulice Prahy, v probouzející se přírodě vypučí listí a pupeny, ve městě vyrostou pивní zahrádky, před hospodami bude více kuřáků, lidé budou veselejší a hlučnější, příroda bude zelenější, turisté barevnější. Zkrátka, vše bude pestřejší.

V koloběhu ročních dob, volebních období, změn času, nákupních horeček, církevního roku a výkyvů na trzích se občas objeví i podivnosti. Jako mezi měsíci je i apríl či mezi apoštoly byl Jidáš, tak se občas objeví absurdity, nad nimiž zůstává rozum stát. V poslední březnové úterý zasahovala policie na Policejním prezidiu, jak zněl titulek zprávy. Představa, že policisté dělají domovní prohlídku u jiných policistů, se jeví stejně bizarně absurdní jako události roku 1054, kdy jeden kardinál exkomunikoval konstantinopolského patriarchu (a s ním všechny stejně smýšlející), který v reakci na to exkomunikoval původce klatby, papežské legáty. Jako je těžké rozlišit policisty na hodné a zlé, tak i na Velké schizma existují různé pohledy. Kdo se v tom má vyznat? Kdo to spravedlivě rozsoudí? – Je duben, a tak se nabízí aprílová odpověď: Obří trpaslík. Cože, ještě jste o něm neslyšeli? Obří trpaslík už pomalu vyrůstá z vegetace, nohama počínaje, na okraji pole u silnice jižně od Hořic (a to není apríl – viz www.obritrpalik.cz). – Absurdní? Jistěže.

Na den 1. dubna letos připadá Velikonoční neděle – a to také není apríl! Velikonoce jsou nejvýznamnější křesťanské svátky, významnější než Vánoce. Protože narodit se, to dokáže každý, ale vstát z mrtvých dokázal jen Ježíš Kristus. Vážně se to stalo, není to žádný apríl... Credo quia absurdum. Haleluja!

Jiří J. Šulc

předseda farní rady Farní obce Starokatolické církve v Praze

e-mail: jirka.sk@seznam.cz

Kalendář farní obce

Pravidelné starokatolické bohoslužby v naší farní obci:

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Kříže

FARNÍ RADA SVOLÁVÁ FARNÍ SHROMÁŽDĚNÍ NA NEDĚLI 15. DUBNA V 18:00 V NAŠÍ ROTUNDĚ, v případě, že by nebylo usnášeníschopné, NA NEDĚLI 29. DUBNA V 18:00 TAMTĚŽ. Hlavním bodem programu bude Zpráva o hospodaření a schválení závěrečného účtu farní obce za rok 2017.

Kalendárium

V úterý 3. 4. V 19,00 hodin vystoupí v rotundě Nalezení sv. Kříže skupina Fénix a zahraje folkrockové oratorium „Poslední večere podle Leonarda“

Od Velikonoc bude páteční eucharistická slavnost opět v rotundě.

Pravidelný starokatolický seminář se koná tentokrát ve středu 11. a 25. dubna, vždy v 17,30 v Communii.

Biskup Pavel B. Stránský přijede vizitovat naši farní obec v neděli 15. dubna a bude též přítomen na farním shromáždění.

Stalo se

Videozáznamy z bohoslužeb Svatého týdne naleznete na webových stránkách naší farnosti a na farním facebooku. Bratru Michalu Holasovi opět děkujeme za jejich pořízení.

Narozeniny v dubnu slaví: Šimon Bárta, Petra Bobková, Monika Fingerová, Mirjam Formanová, Lukáš Jandourek, Rút Janoušková, Zdeněk Jecelín, Barbora Kapešová, Amélie Kodymová, Eva Kratinová, Barobora Kurandová, Vladislava Matysová, Eliška Osvaldová, Karel Štýbr, Martin Valent a Magdalena Zichová. **Přejeme hojnost Božího požehnání.**

1. 4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

ráno: Sk 10,34-43

Ž 118

1K 15,1-11

J 20,1-18

Večer: Iz 25,6-9

Ž 114

1K 5,6b-8

L 24,13-49

V překonání smrti nelze věřit dříve, než nás Vítěz nad smrtí sám osloví. Až když Ježíš osloví Marii Magdalénu jménem, jako ten, kdo ji zná, teprve pak ona pozná, že Ježíš je živ a přítomen. Pak přestane mít před sebou neznámou osobu a radostně přivítá svého Mistra a Pána.

My jsme na tom stejně, i když se nám v tomto věku vzkříšený Pán asi nezjeví v tělesné podobě. Že je Ježíš živý a neprohrál, to pochopíme, až když On nás osloví. Když se nás zmocní Boží slovo, pak teprve chápeme, že svědectví o něm není blábol. Teprve v té chvíli jej vyznáme svými ústy jako Pána svého života. Bez tohoto setkání s mocí Ježíšova slova není velikonoční radosti, proměňující celý život. A On nenechá nikoho ze svých věrných bezmocně plakat a hledat jej mezi mrtvými.

8. 4. – 2. neděle velikonoční

Sk 4, 32-35

Ž 133

1J 1,1 - 2,2

J 20,19-31

V celém Novém Zákoně nenajdeme větší vyznání víry ve Vzkříšeného Krista, nežli jaké zaznělo z úst zprvu nevěřícího Tomáše. Nebyl to ani Petr, zapřísahající se Ježíšovi, že kdyby všichni odpadli, on nezradí, nebyli to ani kovaní znalci Zákona a jeho radikální interpreti snažící se do všech důsledků naplňovat Boží slovo v každodennosti svých životů. Ti všichni skončili ve svých pochybnostech a nevěře, ale jenom z Tomášových úst slyšíme vyznání o Ježíši Kristu, že je jeho Pán a Bůh. Veliká pochybnost se změnila ve velkou víru.

Ježíš přichází i k nám. Láme pouto času a prostoru a láme také závory na našich dveřích, náš strach a naši nechuť jít s jeho evangeliem do světa. Jeho vzkříšené tělo, které prochází těmi zavřenými dveřmi a na druhé straně s ucedníky večerí, ukazuje i naši budoucnost: ukazuje, v co to věříme, když věříme ve vzkříšení těla. Ukazuje také, že lze být plně spojen s Bohem a přitom zůstat naplno člověkem. A ukazuje, co to znamená být církví. Církví, která se nebojí hlásat evangelium a uvědomuje si, že je třeba poslouchat Boha a ne lidi.

9. 4. – Slavnost Zvěstování Páně

Iz 7,10-14
Ž 45
Žd 10,4-10
L 1,26b-38

Dnešní den je oslavou tajemství počátku Božího vtělení a přináší svědectví o tom, že mimořádný život Ježíše z Nazareta, jeho mimořádné působení, jeho mimořádná smrt a mimořádné vzkříšení má svůj počátek v mimořádném narození. Bůh, který svým slovem stvořil nebe a zemi, který na počátku dějin spásy daroval starému Abrahamovi a staré Sáře syna zaslíbení a na přelomu časů dopřál neplodné Alžbětě mateřské štěstí, tento Bůh může učinit div v těle Marie. U Boha je možné všecko. A Maria se tomu odvážila uvěřit. Proto se stala matkou Páně.

Ježíšovo početí z Ducha svatého vyjadřuje, že nejen Ježíšovo poslání, jeho slovo a dílo, už i jeho fyzická existence je určena Duchem svatým. Duch svatý naplňuje Krista a zmocňuje ho k jedinečnému poslání. Duchem Božím vymítá démony. A když odchází, může svým dechnutím na učedníky odevzdat plnou moc, jako Stvořitel dechem probudil život v Adamovi. Negen Ježíšovo působení, i jeho bytí je postaveno pod moc Božího Ducha. Proto může říci apoštol, že v něm byla vtělena plnost božství.

15. 4. – 3. neděle velikonoční

Sk 3,12-19
Ž 4
1J 3,1-7
L 24,36b-48

Vzkříšený Ježíš přichází do našeho středu, oslovuje nás svým slovem, stoluje s námi a apeluje na naši víru. Chce nám k víře pomáhat, chce být s námi v našich úzkostech a pochybnostech, chce stát v našem středu a ne někde stranou, a chce tam být každý den a nejen v neděli. Chce, abychom se na něj soustředili, abychom ve světle Písma rozpoznávali jeho příchod, jeho poslání, jeho kříž i vzkříšení. A abychom se v Duchu svatém stali jeho svědky. Abychom vyřídili všem zvěst o tom, že Bůh není nějaké chladné cosi někde daleko, že nás má rád, že nám chce odpustit a že nás volá k novému životu.

22. 4. – 4. neděle velikonoční

Sk 4,5-12

Ž 23

1J 3,16-24

J 10,11-18

Ježíš nám dnes říká: Já jsem pastýř, který byl Božímu lidu zaslíben proroky. Ten dokonalý pastýř, kterého vy lidé potřebujete, když se chováte jako ovce, když neznáte svou cestu a nevnímáte nebezpečí, které vašemu životu hrozí, často docela bez starosti se vydáváte do spáru toho zlého. Já jediný vás mohu zachránit.

Ježíš v Janově evangeliu má vizi, že všichni jednou uslyší jeho hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř. Dobrý pastýř Kristus si nechce šlechtit nějaký výjimečný chov, nějaký výběr, nýbrž má zájem poznat všechny ovce, chce, aby ani jedna nezahynula. Není to snaha, co nejvíc jich polapit a odtáhnout do jedné ohrady. To, co ovce samotné přivábí je, že uslyší jeho hlas. Všichni, kdo uslyší jeho hlas, ty už nikdo z jeho ruky nevyrve.

23. 4. - sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka

Sk 13,46-49 (Ko 1,24-29;2,4-8)

Ž 96

J 10,11-16

Vojtěch z rodu Slavníkovců se nechtěl stát knězem, to nebylo moc romantické. Existoval však slib jeho matky, která, když desetiletý skoro umíral na otravu, za jeho záchranu slíbila, že se stane knězem. Bránil se a nakonec se podvolil. A tak začala jeho cesta. Vedla do Magdeburku na studia, a když v roce 982 zemřel první pražský biskup Dětmar, byl zvolen biskupem a v italské Veroně vysvěcen. Stal se pastýřem po vzoru Krista. Jako biskup bojuje proti pohanským přežitkům ve společnosti hlubším prosazením zásad křesťanského života. To nakonec vede k jeho dvěma odchodům z vlasti a nakonec i k mučednické smrti při šíření křesťanství na pobřeží Baltského moře. A jako už mnohokrát v dějinách staví pak lid oltáře a chrámy světcí, kterému sám připravil utrpení a smrt.

25. 4. – sv. Marka, evangelisty

1 Pe 5,5b-14

Ž 89

Mk 16,15-20

Marek nepatřil mezi Ježíšovy učedníky. Pocházel ze zámožné vrstvy z Jeruzaléma a ke křesťanství jej přivedl apoštol Petr. Patří k těm obdivuhodným mužům, kteří zazářili z druhé řady, kteří se zřekli svých vlastních ambiciózních představ a ustoupili výraznějším osobnostem. Byl pomocníkem Petra i Pavla a podle Petrova kázání napsal kolem r. 65 evangelium. Podle tradice pak odešel hlásat křesťanství do Egypta a založil církev v Alexandrii. Tam byl také umučen a jeho tělo pak bylo počátkem 9. století převezeno benátskými kupci do Benátek, kde je dodnes uctíváno.

29. 4. - 5. neděle velikonoční

Sk 8,26-40

Ž 22

1J 4,7-21

J 15,1-8

Mluvit o tom, že bez Ježíše, bez nalezení jemu, jsme ztraceni, to se zdá být dnes nepopulární až neúnosné. Lidé chtějí být samostatní, nezávislí. Přitom se většinou smrti bojí a nechťejí o ní slyšet. Ale není nakonec třeba jít vždy tak daleko. Už život bez odpuštění, bez nalezení Boží lásky, je životem, v němž je přítomno příliš mnoho strachu, výčitek, beznaděje.

Je-li člověk naroubován na kmen, kterým je Kristus, má v sobě Boží pokoj, radost, schopnost odpouštět a nebojácnost, která plyne z víry. A to je nakonec největší pozemská výhra, které lze dosáhnout. Nespočívá v pocitech, ve sladkém oblažujícím náboženském snu, ale v každodenním životě. Život, žitý v Bohu, z daru jeho Ducha, nemusí být vždy ani šťastný, ani jen úspěšný, podobně, jak to bylo v pozemském životě Ježíšově. Ale je to život, v němž radost i utrpení nejsou marnými, mají cenu, pro nás i pro druhé. Je to život, který nepodléhá smrti, ale přechází ve věčnost.

Sváteční slovo bratra Dušana na ČT2

V bibli je hodně metafor a přirovnání, kterým dnes už téměř nerozumíme, nebo si představujeme něco jiného, než původně znamenaly. Když Ježíš řekne: „Já jsem dobrý pastýř a znám své ovce...“ je to pro nás lichotivé nebo nelichotivé?

Pastýř a ovce – tohle přirovnání mě vždycky trochu provokovalo. Bůh přece člověka ve skutečnosti osvobozuje, svěřuje mu odpovědnost a tady se člověk najednou zařadí do stáda a jde se a neví se kam a ví to jen ten vpředu, který má v roce hůl. Ale já přece nechci být tupá a pasivní ovce. Na rozdíl od nás Ježíšovi současníci znali dobře pastevectví i ovce a jejich mentalitu. A snad právě proto Ježíš použil obraz, kterému všichni rozuměli.

Vždyť není přece jenom na té ovčí přihlouplosti a stádnosti něco podobné lidské povaze? Kolik projektů ráje na zemi, kterým masy lidí jako stádo uvěřily, skončily nakonec stavbou lágrů, věznic a blázinců? Vždyť víme, co to znamená zvolit si do čela svého stáda někoho, komu jde jen o kariéru, moc a vlastní blahobyt. Vždyť víme, co dokáží špatní vůdci. A to, co děláme, po čem toužíme, co čteme, co sledujeme na internetu, koho volíme, co nakupujeme, co jíme - je opravdu naše vlastní volba nebo něčí marketingová manipulace?

Ano, pastýř může být dobrý i špatný, stejně jako politik, učitelka, zedník nebo kněz. Dobrý pastýř má své ovce rád, zná je, brání je, žije pro ně. Nasadí sám sebe, když je potřeba. Ale hlavně, nedělá to pro větší zisk, větší prestiž, ale pro své ovce. A tady už končí všechna přirovnání.

Obraz dobrého pastýře je obrazem jistoty. A tu přece všichni potřebujeme. Můžeme se proti ní občas i vzpírat, protože „my jsme přece sami dost dobří i bez jistoty pastýře“, můžeme se ostentativně zašpinit, vlézt do něčeho co páchne, trkat a hloupě bečet - ale tím vším možná jen voláme: já tak strašně moc potřebuji tvoji lásku. A kolem nás i v nás je tolik nejistoty.

V dubnu slavíme svátek muže, který také nosil pastýřskou hůl jako symbol odpovědnosti, který se stal třetím světcem českého původu a třetím mučedníkem. Svatý Vojtěch, druhý pražský biskup, byl prvním Čechem evropského formátu, přesto, že jeho život byl z lidského hlediska jen řetězem porážek, zklamání a ústrků. Nebyl politikem, ale pastýřem.

Tupost a přezíravost těch, kteří chtěli použít křesťanství jen jako legitimaci ke vstupu do Evropy a uvnitř se vůbec nezměnili - to je asi víc, než může unést člověk, i člověk Vojtěchova formátu. Proto musel dvakrát opustit svou vlast a nakonec byl zabit v pohanském Prusku jako jedna z posledních obětí evropského pohanství na prahu křesťanské epochy.

Je dobré ohlížet se do minulosti a nacházet stopy těch, kteří šli v Kristových stopách více než 1000 let před námi. Jejich opravdovost, jejich touhu podobat se Kristu, jejich odvahu...

Básník Jaroslav Durych napsal: "Jen malá část síly každého národa je v počtu jeho živých. Pravá jeho nepřemožitelná armáda je v nebi."

Farní vyúčtování za měsíc březen 2018

Příjmy:

sbírky	7 693,-
příspěvky.....	1 000,-
dary	1 500,-
úroky z účtu	353,03
CELKEM:	10 546,03

Výdaje:

Telefonica O2 (telefon a internet).....	898,-
Paškály	1 090,-
varhanní doprovod	2 500,-
květiny	715,-
poštovné	390,-
pohoštění - vigilie	302,-
drobný materiál	655,-
servis kopírky a barvy.....	2 000,-
srážková daň	67,08
poplatky za vedení účtu	9,-
CELKEM:	10 614,08

ROZDÍL: **-68,05**

Běžný účet k 31.3.2018:	1 252 532,98
Pokladna k 31.3.2018	103 139,-
CELKEM:	1 355 671,98